

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7041/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Данијеле Николић, Бранке Дражић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Крстић, адвокат из ..., против тужене „Електродистрибуција Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Милета Митровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1807/21 од 08.04.2021. године, у седници већа одржаној 09.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1807/21 од 08.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1807/21 од 08.04.2021. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1807/21 од 08.04.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 33216/16 од 15.11.2018. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 1.700.301,52 динара са припадајућом законском затезном каматом и 106.500,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, сходно члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, спорно правно питање није од општег интереса, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Образложења побиијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева у складу су са судском праксом у тумачењу и примени материјалног права из члана 154, 155. и 189. став. 3. ЗОО, с обзиром да тужилац није пружио доказе о томе да је своју непокретности рентирао у периоду до искључења електричне енергије, и да је услед

неоснованог обустављања електричне енергије, онемогућен да је и даље издаје у закуп и да на тај начин стиче добит у висини закупнине, коју би остварио по редовном току ствари. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању не представљају нужно различито поступање суда у истој правној ствари. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањима у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Сагласно наведеном, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева који проистичу из уједначеног тумачења и примене права, Врховни касациони суд налази да у конкретној ситуацији не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права, што су иначе разлози прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживањас у новцу, на предају ствари или извршења неке друге чинидебе, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 19.12.2016. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора побијеног дела износи 1.700.301,52 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија је недозвољена.

На основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић